

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (ötödik tanács)

2015. március 5.*

„Fellebbezés — Az egyiptomi helyzet tekintetében egyes személyekkel szemben hozott korlátozó intézkedések — Az állami pénzeszközök hűtlen kezeléséért indított bírósági eljárások alá vont személyek pénzeszközeinek befagyasztása — Az ENSZ korrupció elleni egyezménye”

A C-220/14. P. sz. ügyben,

Ahmed Abdelaziz Ezz (lakóhelye: Gíza [Egyiptom]),

Abla Mohammed Fawzi Ali Ahmed (lakóhelye: London [Egyesült Királyság]),

Khadiga Ahmed Ahmed Kamel Yassin (lakóhelye: London),

Shahinaz Abdel Azizabdel Wahab Al Naggari (lakóhelye: Gíza)

(képviselik őket: J. Lewis QC, B. Kennelly barrister, J. Pobjoy barrister, és J. Binns solicitor)

fellebbezőknek

az Európai Unió Bírósága alapokmányának 56. cikke alapján 2014. május 5-én benyújtott fellebbezése tárgyában,

a többi fél az eljárásban:

az **Európai Unió Tanácsa** (képviselik: M. Bishop és I. Gurov, meghatalmazotti minőségben)

alperes az elsőfokú eljárásban,

az **Európai Bizottság** (képviselik: F. Castillo de la Torre és D. Gauci, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG (ötödik tanács),

tagjai: T. von Danwitz tanácselnök, C. Vajda, A. Rosas (előadó), Juhász E. és D. Šváby bírák,

főtanácsnok: E. Sharpston,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

* Az eljárás nyelve: angol.

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a főtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Ahmed Abdelaziz Ezz és társai (a továbbiakban: fellebbezők) az Európai Unió Törvényszékének (harmadik tanács) az Ezz és társai kontra Tanács ügyben hozott azon 2014. február 27-i ítéletével (T-256/11, EU:T:2014:93; a továbbiakban: megtámadott ítélet) szemben nyújtottak be fellebbezést, amelyben elutasította az egyrészről az egyiptomi helyzet tekintetében egyes személyekkel, szervezetekkel és szervekkel szemben hozott korlátozó intézkedésekről szóló, 2011. március 21-i 2011/172/KKBP tanácsi határozatnak (HL L 76., 63. o.; helyesbítés: HL L 203., 2014.7.11., 113. o.), másrészről pedig az egyiptomi helyzet tekintetében egyes személyekkel, szervezetekkel és szervekkel szemben hozott korlátozó intézkedésekről szóló, 2011. március 21-i 270/2011/EU rendeletnek (HL L 76., 4. o.) a fellebbezőket érintő részükben történő megsemmisítése iránt benyújtott keresetüket.

Jogi háttér és a jogvita előzményei

Az ENSZ korrupció elleni egyezménye

- 2 Az ENSZ korrupció elleni egyezményét az ENSZ Közgyűlésének 2003. október 31-i 58/4. sz. határozatával fogadták el. Az egyezmény 2005. december 14-én lépett hatályba. Valamennyi tagállam ratifikálta, az Európai Unió pedig jóváhagyta a 2008. szeptember 25-i 2008/801/EK tanácsi határozattal (HL L 287., 1. o.).
- 3 Ezen egyezmény 2. cikke értelmében:

„Ezen Egyezmény alkalmazásában:

[...]

- f) »Zár alá vétel« vagy »lefoglalás« a vagyontárgy áthelyezésének, átváltásának, elidegenítésének vagy mozgásának ideiglenes tilalmát vagy a vagyontárgy ideiglenes megőrzésbe vagy ellenőrzés alá vételét jelenti bíróság vagy egyéb illetékes hatóság által kiadott végzés alapján;
- g) »Lefoglalás« – ami adott esetben elkobzással jár – a vagyontárgytól való tartós megfosztást jelenti bíróság vagy egyéb illetékes hatóság által kiadott végzés alapján;

[...]”

- 4 Az említett egyezménynek a 15–42. cikket magában foglaló III. fejezete a bűncselekménnyé minősítéssel és a jogalkalmazással foglalkozik. E fejezet 15–27. cikke számos olyan korrupciós cselekményt felsorol, amelyeket az államoknak bűncselekménnyé kell nyilvánítaniuk. Mivel ezen egyezmény célja, hogy – tekintettel arra, hogy a korrupció súlyos fenyegetést jelent a társadalmak stabilitására és biztonságára – lehetővé tegye az egyre növekvő számú korrupciós cselekmények bűncselekménnyé nyilvánítását, nemcsak a jogosulatlan előnyök magánszemélyeknek való felkínálására vagy a közpénzek elsikkasztására, hanem egyúttal a befolyással üzérkedésre, valamint a korrupcióból származó jövedelmek elrejtésére, illetve tisztára mosására is vonatkozik.

5 Ugyanezen egyezmény 31. cikke 1. és 2. bekezdésének szövege a következő:

„1. A részes államok – hazai jogrendszerükön belül a lehető legnagyobb mértékben – meghozzák azokat az intézkedéseket, amelyek lehetővé teszik a következők elkobzását:

- a) az ezen Egyezmény szerinti bűncselekményekből származó jövedelmek vagy az ilyen jövedelem értékének megfelelő értékű vagyontárgy;
- b) az ezen Egyezmény szerinti bűncselekmények során felhasznált vagy felhasználni szánt vagyontárgy, berendezés vagy egyéb eszköz.

2. A részes államok meghozzák az ahhoz szükséges intézkedéseket, hogy lehetővé tegyék az ezen cikk 1. bekezdésében említett tételnek a későbbi elkobzás érdekében történő azonosítását, nyomon követését, zár alá vételét vagy lefoglalását.”

6 A korrupció elleni egyezmény 55. cikke 2. bekezdésének szövege a következő:

„Az ezen Egyezménynek megfelelően megállapított bűncselekmény felett illetékességgel rendelkező másik részes állam által tett megkeresést követően, a megkeresett részes állam intézkedéseket hoz, hogy beazonosítsa, nyomon kövesse és zár alá vegye vagy lefoglalja az ezen Egyezmény 31. cikk 1. bekezdésében említett bűncselekményből származó jövedelmet, vagyontárgyat, berendezést vagy más eszközt végső elkobzás érdekében, amelyet vagy a megkereső részes állam rendel el, vagy pedig – az e cikk 1. bekezdése alapján való megkeresés alapján – a megkeresett részes állam.”

Az uniós jog

7 A 2011 januárja óta Egyiptomban lezajlott politikai eseményeket követően az Európai Unió Tanácsa – 2011. március 21-én – az EUSZ 29. cikkre tekintettel elfogadta a 2011/172 határozatot.

8 A 2011/172 határozat eredeti változatának (1) és (2) preambulumbekzdése értelmében:

„(1) Az Európai Unió 2011. február 21-én kijelentette, hogy kész támogatni Egyiptomban a jogállamiságon, valamint az emberi jogok és az alapvető szabadságok teljes körű tiszteletben tartásán alapuló polgári és demokratikus kormányzásra való békés és rendezett átállást, valamint egy olyan gazdaság létrehozását, amely erősíti a társadalmi kohéziót és előmozdítja a növekedést.

(2) A Tanács emellett úgy határozott, hogy korlátozó intézkedéseket vezet be az egyiptomi állami pénzeszközök hűtlen kezeléséért felelős személyekkel szemben, akik megfosztják az egyiptomi népet a gazdaságuk és társadalmuk fenntartható fejlődéséből származó előnyöktől, és gyengítik a demokrácia kibontakozását az országban.”

9 A 2011/172 határozat eredeti változata 1. cikkének (1) bekezdése értelmében:

„Be kell fagyasztani a mellékletben felsorolt, Egyiptom állami pénzeszközeinek hűtlen kezeléséért felelősnek minősülő személyekhez, valamint a hozzájuk kapcsolódó természetes és jogi személyekhez, illetve szervezetekhez tartozó, tulajdonukat képező, általuk birtokolt vagy ellenőrzött valamennyi pénzeszközt és gazdasági forrást.”

10 Jóllehet ez a (2) preambulumbekzdés és ezen 1. cikk (1) bekezdésének francia nyelvi változata a „personnes reconnues comme responsables” [felelősnek minősülő személyek] kifejezést alkalmazta, e rendelkezések angol nyelvi változata a „persons having been identified as responsible” [felelősként azonosított személyek] kifejezést használja.

- 11 2014. július 11-én, azaz a megtámadott ítélet kihirdetését követően e határozat bolgár, cseh, észt, francia, holland, magyar, és spanyol nyelvi változatát illetően helyesbítést tettek közzé az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* (HL 2014. L 203., 113. o.). E helyesbítés értelmében az említett rendelkezések szövege: felelősként „azonosított” személyek, nem pedig a felelősnek „minősülő” személyek.
- 12 A 2011/172 határozat melléklete tartalmazza „[a]z 1. cikkben említett természetes és jogi személyek, szervezetek és szervek jegyzék[ét]”. Ez a lista háromféle információt tartalmaz. Az első oszlopban szerepel az érintett jogalanyok „[neve] (és esetleges névváltozat[ai])”, a második oszlop tartalmazza „[a]zonosító adat[aikat]”, az utolsó oszlop pedig „[a] jegyzékbe vétel indok[át]” tünteti fel.
- 13 Ahmed Abdelaziz Ezz az említett jegyzék hetedik sorában szerepel. A második oszlop a következő információkat tartalmazza: „Korábbi parlamenti képviselő. Születési idő: 1959.1.12. Neme: férfi”. A jegyzékbe vétel – harmadik oszlopban kifejtett és a jegyzékben szereplő 19 személy mindegyike esetében azonos – indokának szövege a következő: „Olyan személy, aki ellen az állami pénzeszközök hűtlen kezeléséért az egyiptomi hatóságok bírósági eljárást folytatnak az ENSZ korrupció elleni egyezménye alapján”.
- 14 Abla Mohamed Fawzi Ali Ahmed a jegyzék nyolcadik sorában szerepel. A második oszlop a következő információkat tartalmazza: „Ahmed Abdelaziz Ezz házastársa. Születési idő: 1963.1.31. Neme: nő”.
- 15 Khadiga Ahmed Ahmed Kamel Yassin a jegyzék kilencedik sorában szerepel. A második oszlop a következő információkat tartalmazza: „Ahmed Abdelaziz Ezz házastársa. Születési idő: 1959.5.25. Neme: nő”.
- 16 Shahinaz Abdel Aziz Abdel Wahab Al Naggar a jegyzék tizedik sorában szerepel. A második oszlop a következő információkat tartalmazza: „Ahmed Abdelaziz Ezz házastársa. Születési idő: 1969.10.9. Neme: nő”.
- 17 Az EUMSZ 215. cikk (2) bekezdésére és a 2011/172 határozatra tekintettel a Tanács elfogadta a 270/2011 rendeletet. A rendelet 2. cikkének (1) és (2) bekezdése lényegében megismétli a 2011/172 határozat 1. cikke (1) és (2) bekezdésének rendelkezéseit. E rendelet a 2011/172 határozat mellékletével azonos I. mellékletet tartalmaz. Amint az az említett rendelet (2) preambulumbekkezdéséből következik, a 2011/172 határozat által bevezetett intézkedések „az Európai Unió működéséről szóló szerződés hatálya alá tartoznak, ennél fogva [...] a végrehajtásukhoz uniós szintű jogszabály [volt] szükséges”, és ez indokolta e jogi aktus elfogadását.
- 18 A 270/2011 rendelet nem képezte a 2011/172 határozatéhoz hasonló helyesbítés tárgyát.

A Törvényszék előtti eljárás és a megtámadott ítélet

- 19 A Törvényszék Hivatalához 2011. május 20-án benyújtott keresetlevelükkel a fellebbezők a 2011/172 határozat és a 270/2011 rendelet őket érintő részükben történő megsemmisítése iránti nyújtottak be keresetet.
- 20 Keresetük alátámasztása érdekében nyolc jogalapra hivatkoztak. Negyedik jogalapjuk a 2011/172 határozat és a 270/2011 rendelet mellékletében szereplő jegyzékekbe való felvételük indokaival összefüggő ténybeli tévedésre és a tények jogi minősítését érintő tévedésre vonatkozott. E tekintetben azt állították, hogy Egyiptomban nem folyik velük szemben bírósági eljárás.

21 A Törvényszék a megtámadott ítélet 123–133., és 137. pontjában a következőket állapította meg:

„123A Tanács 2011. június 7-i levelében kifejtette a felperesek ügyvédi irodájának, hogy »az egyiptomi külügyminisztertől egy 2011. február 13-án kelt levelet kapott, amely tartalmazta az egyiptomi főügyésznek néhány korábbi miniszter és tisztviselő pénzeszközeinek befagyasztására irányuló kérelmét«, akik között szerepelt az elsőrendű felperes. A Tanács e leveléhez csatolta egy 2011. február 13-án kelt irat másolatát, amelynek fejlécén az egyiptomi külügyminiszter hivatala szerepelt. Ebben az aláírás nélküli iratban az egyiptomi főügyész arra irányuló kérelme szerepelt, hogy fagyasszák be »korábbi [egyiptomi] miniszterek, tisztviselők és állampolgárok« pénzeszközeit. Az e kérelemben szereplő személyek között szerepelt az elsőrendű felperes, a másodrendű, a harmadrendű és a negyedrendű felperes azonban nem.

[...]

125 2011. július 29-i levelében a Tanács válaszolt a felperesi ügyvédi iroda 2011. május 13-án, június 9-én és július 15-én kelt leveleire. E válaszban nem hivatkozott a másodrendű, a harmadrendű és a negyedrendű felperessel szembeni esetleges bírósági eljárásokra. Kizárólag az alábbiakat ismertette:

»[A másodrendű, a harmadrendű és a negyedrendű felperes] szerepel az egyiptomi hatóságok fent említett jogsegély iránti kérelemmel érintett személyek jegyzékén (a csatolt jegyzéken a 2., a 3. és a 4. sorszám alatt szerepelnek). A kérelem tartalmazza, hogy a jegyzéken szereplő valamennyi személy pénzeszközeinek lefoglalásáról szóló határozatot az egyiptomi főügyész hozta, és hogy ezt a határozatot büntetőbíróság helybenhagyta.«

126 A Tanács ezen, 2011. július 29-i leveléhez csatolták a 2011. február 24-i NV93/11/ms hivatkozási számú feljegyzést, amelyben az Egyiptomi Arab Köztársaság brüsszeli (Belgium) nagykövetsége kérte az Unió külügyi és biztonságpolitikai főképviselőjét, hogy az »illetékes igazságügyi hatóságoknak« adja át az egyiptomi főügyészi hivatalból érkezett jogsegély iránti kérelmet.

127 E feljegyzéshez három iratot csatoltak.

128 Ezek közül az első a jogsegély iránti kérelem dátum és aláírás nélküli szövege volt. Ezen, angolul megfogalmazott kérelem »egyes korábbi miniszterek és tisztviselők pénzeszközeinek befagyasztására, elkobzására és behajtására« irányult. Hivatkozást tartalmazott »az egyiptomi ügyészség által a 2010. évi 162. és 234. sz. ügyben [...]; a 2011. évi 34., 36., 38., 39., 55. és 70. sz. ügyben [...], valamint a 137/2011. sz. ügy[ben] [...] a korábbi miniszterek és tisztviselők által elkövetett korrupcióra, állami pénzeszközök eltulajdonítása, valamint pénzmosás bűncselekményére irányuló nyomozásokra«, és tizenöt személyt sorolt fel, akik között szerepelt a négy felperes. Ezt követően e kérelem rámutatott arra, hogy egyfelől az egyiptomi főügyész úgy határozott, hogy lefoglalja az ily módon jegyzékbe vett személyek pénzeszközeit, másfelől hogy e befagyasztást »büntetőbíróság jóváhagyta«.

129 A 2011. február 24-i feljegyzéshez csatolt második irat a »korábbi tisztviselők, házastársa[i]k és gyermeke[i]k jegyzékét« tartalmazta, amelyben a másodrendű, a harmadrendű és a negyedrendű felperes a második, a harmadik, illetve a negyedik helyen szerepelt.

130 A 2011. február 24-i feljegyzéshez csatolt harmadik irat az elsőrendű felperessel szemben »a 2011. évi 38. sz. ügyben« felhozott vádak összefoglalását mutatja be, amely ügyet a fenti 128. pontban ismertetett jogsegély iránti kérelem említ. Ezen iratot nem látták el dátummal. Ezenkívül nem volt fejléc és aláírás sem rajta. Azonban a 2011. február 24-i feljegyzéshez és a hozzá csatolt valamennyi többi irathoz hasonlóan az Egyiptomi Arab Köztársaság brüsszeli nagykövetségének pecsétje szerepelt rajta.

131 Végeredményben a fent említett iratok egyike sem sugallja, hogy a másodrendű, a harmadrendű és a negyedrendű felperes ellen büntetőeljárást folytattak Egyiptomban állami pénzeszközök hűtlen kezelése miatt.

132 Éppen ellenkezőleg, a fenti 128. pontban hivatkozott jogsegély iránti kérelem egyértelműen kifejti, hogy 2011. február 24-én, vagyis a 2011/172 határozat és a 270/2011 rendelet elfogadása előtt egy hónappal, valamennyi felperessel szemben a pénzeszközök lefoglalásáról szóló határozatot hozott az egyiptomi főügyész, amelyet büntetőbíróság hagyott helyben, és amely az állami pénzeszközök hűtlen kezelésével kapcsolatos nyomozással állt összefüggésben.

133 A felperesek végeredményben egyetlen olyan jellegű bizonyítékot sem nyújtottak be, amely kétséget keltene az e jogsegély iránti kérelemre vonatkozó ténybeli adatok pontossága tekintetében. Éppen ellenkezőleg, egy egyiptomi bírósági határozat, amelynek fordítását 2013. március 5-én nyújtották be a Törvényszékhez, megerősíti, hogy a másodrendű felperesre 2013. január 30-án még vonatkozott a pénzeszközök befagyasztása. A felperesek ráadásul nem vitatták a tárgyaláson a fent említett, lefoglalásról szóló határozat létét.

[...]

137 A fenti 130. pontban említett iratból [...] egyértelműen kitűnik, hogy a »2011. évi 38. számú ügyben« az elsőrendű felperest azzal »vádolták meg« egyfelől, hogy »eltulajdonította« egy »olyan közzállalkozás pénzeszközait, amelynek részvényeit az állam birtokolja«, másfelől hogy »állami vagyon jogellenes használatára és megrongálására, valamint [e vagyon] eltulajdonítására és [...] eltulajdonításának elősegítésére irányuló bűncselekményeket követett el.«

22 Mivel a Törvényszék egyetlen jogalapnak sem adott helyt, a keresetet teljes egészében elutasította.

A felek kérelmei

23 A fellebbezők azt kérik, hogy a Bíróság:

- helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet;
- az őket érintő részükben semmisítse meg a 2011/172 határozatot és a 270/2011 rendeletet;
- a Tanácsot kötelezze a fellebbezéssel és a Törvényszék előtti eljárással összefüggésben felmerült költségeik viselésére, valamint
- tegyen meg minden intézkedést, amelyet szükségesnek tart.

24 A Tanács azt kéri, hogy a Bíróság:

- utasítsa el a fellebbezést, és
- a fellebbezőket kötelezze a költségek viselésére.

25 Az Európai Bizottság azt kéri, hogy a Bíróság:

- utasítsa el a fellebbezést, és
- a fellebbezőket kötelezze az eljárási költségek viselésére.

A fellebbezésről

- 26 A fellebbezők fellebbezésük alátámasztására hat jogalapot hoznak fel.

Az első jogalapról

- 27 Első jogalapjukkal a fellebbezők azt állítják, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot annak megállapításakor, hogy a 2011/172 határozatot jogszerűen fogadták el az EUSZ 29. cikk alapján. E jogalap a megtámadott ítélet 44–47. pontjára vonatkozik.

A megtámadott ítélet

- 28 Az EUSZ 29. cikk értelmének meghatározása céljából a Törvényszék az EUSZ 21., az EUSZ 23–25., valamint az EUSZ 28. cikket vizsgálta. A megtámadott ítélet 41. pontjában a következőt állapította meg:

„Ezen együttes rendelkezésekből következően azok a határozatok minősülnek az Unió EUSZ 29. cikk szerinti »álláspontjainak«, amelyek egyfelől az EUSZ 24. cikk (1) bekezdésében meghatározott közös kül- és biztonságpolitika (KKBP) körébe illeszkednek, másodsorban amelyek »egy adott földrajzi vagy tematikus természetű kérdésre« vonatkoznak, és harmadsorban amelyek nem rendelkeznek az EUSZ 28. cikk értelmében vett »műveleti fellépések« jellegzetességeivel.”

- 29 Ezen ítélet 44–46. pontjában a Törvényszék megállapította, hogy a jelen ügyben teljesül ez a három kritérium. Az említett ítélet 47. pontjában arra a következtetésre jutott, hogy a 2011/172 határozat 1. cikkét jogszerűen el lehetett fogadni az EUSZ 29. cikk alapján.

A felek érvei

- 30 A fellebbezők azzal érvelnek, hogy a jelen ügyben nem teljesültek a határozatoknak az EUSZ 29. cikk alapján történő elfogadását lehetővé tevő feltételek. A 2011/172 határozat mellékletében szereplő jegyzékbe való felvétel indokai nem illeszkednek a KKBP – EUSZ 21. cikkben meghatározott – elveinek és célkitűzéseinek keretébe. A Tanács által hivatkozott levelekben az egyiptomi hatóságok soha nem utaltak arra, hogy a fellebbezőknek felrótt cselekmények sértenék Egyiptomban a „demokráciát”, illetve ezen ország „gazdaság[ának vagy] társadalm[ának] fenntartható fejlődésé[t]”.
- 31 Az első fellebbezőnek felrótt magatartás – azaz egy társaság részvényeseit megkárosító csalás – nem igazolja az Uniónak a KKBP-n alapuló nemzetközi szintű fellépését. Egyébként A. Ezz házastársaival szemben érdemben semmit nem állítottak. Úgy vélni, hogy a valamely harmadik államban elkövetett csalások kiváltják az Unió kül- és biztonságpolitikájának alkalmazását, e politika alkalmazási körének – a jogsegély tekintetében fennálló tagállami hatáskörök rovására történő – jelentős mértékű kiterjesztését eredményezné.
- 32 Ezen túlmenően, az egyiptomi hatóságok az Uniót nem valamely határozatnak az EUSZ 29. cikk alapján történő elfogadására kérték, hanem jogsegély iránti kérelemmel fordultak az Unióhoz, ami a nemzeti igazságügyi hatóságok feladata.
- 33 Végezetül, e hatóságok kérelme az egyik nemzeti igazságszolgáltatási szerv által A. Ezzel szemben hozott ítélet végrehajtása és a szóban forgó összegek „visszatelepítése” céljából felhasználható pénzeszközök megőrzésére vonatkozott, amely „visszatelepítés” tekintetében a KKBP alapján nem áll fenn hatáskör. A Törvényszék elferdítette az elé terjesztett bizonyítékokat annak megállapításával, hogy

az egyik fellebbezőt olyan tevékenységek elkövetésével vádolták, amelyeket az egyiptomi hatóságok az Egyiptomi Arab Köztársaság demokratikus kormányát, illetve ebben az országban a fenntartható gazdasági vagy társadalmi fejlődését fenyegető cselekményeknek tartottak.

- 34 A Tanács rámutat, hogy az első jogalap két kifogást ötvöz, amelyek közül az egyik a 2011/172 határozat jogalapjának hiányára, a másik pedig arra vonatkozik, hogy a fellebbezők esetében nem teljesülnek azok a feltételek, hogy a 2011/172 határozat és a 270/2011 rendelet hatálya alá tartozzanak. Emlékeztet arra, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 44–47. pontjában reagált a jogalap hiányára alapított jogalapjukra.
- 35 A Tanács úgy véli, hogy a fellebbezők tévesen értelmezik a 2011/172 határozat célkitűzéseit, mivel e határozat egyik eleme sem enged arra következtetni, hogy a valamely harmadik országban elkövetett csalás lett volna az indoka annak, hogy a fellebbezőket felvették a határozat mellékletében szereplő azon személyek listájára, akiknek pénzeszközeit és gazdasági forrásait befagyasztják, illetve arra, hogy e határozat célkitűzése jogsegély nyújtása lenne.
- 36 A 2011/172 határozat olyan önálló intézkedés, amelyet nem az egyiptomi hatóságok kérésére válaszul, hanem a KKBP célkitűzéseinek megvalósítása céljából és azon diszkrecionális jogkör gyakorlása keretében fogadtak el, amellyel a Tanács e tekintetben rendelkezik. Ennélfogva a 2011/172 határozat 1. cikkével szemben felhozott jogellenességi kifogás vizsgálatakor a Törvényszék nem hozott határozatot sem a fellebbezők állítólagos cselekményeiről, sem az NV93/11/ms. sz. szóbeli jegyzék tartalmáról, és ezt nem is kellett megtennie.
- 37 A Bizottság azzal érvel, hogy az első jogalapnak a 2011/172 határozat jogalapjának hiányára vonatkozó része elfogadhatatlan, mivel az első fokon benyújtott, megsemmisítés iránti keresetlevélben arra nem hivatkoztak. Érdemi szempontból is új, amennyiben az állami pénzeszközök hűtlen kezelése terén fennálló felelősséggel kapcsolatos – a fellebbezők pénzeszközeinek befagyasztását megalapozó – kritérium összeegyeztethetetlen az EUSZ 21. cikkel, mivel az intézkedés célja nem az e cikk (1) és (2) bekezdésében kifejtett valamely célkitűzés elérése. A fellebbezés egyébként egyáltalán nem foglalkozik az EUSZ 29. cikk értelméről és hatályáról a megtámadott ítélet 34–54. pontjában a Törvényszék által kifejtett érveléssel. A jogalapot ennélfogva elfogadhatatlannak kell nyilvánítani.
- 38 A Bizottság másodlagosan azt állítja, hogy a Törvényszék nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor úgy vélte, hogy teljesülnek az EUSZ 29. cikk alkalmazásának feltételei. Azzal érvel, hogy – a fellebbezők által javasoltakkal ellentétben – a jelen ügyben nem annak megállapításáról van szó, hogy a valamely harmadik országban elkövetett csalás kiváltja-e az Unió kül- és biztonságpolitikájának alkalmazását, hanem arról, hogy válaszolni kell a valamely harmadik országban újonnan megalakított kormányának az ezen ország állami pénzeszközeinek – a jövőbeli behajtásuknak és az egyiptomi nép javára való felhasználásuknak a lehetővé tétele céljából történő – megőrzésére irányuló kérelmeire.
- 39 A Bizottság egyebekben hangsúlyozza, hogy az, hogy az egyiptomi hatóságok valamely kérelmüket kifejezetten az Unió igazságügyi hatóságaihoz intézték, nincs hatással arra a kérdésre, hogy a korlátozó intézkedéseket illetően az EUSZ 29. cikk megfelelő jogalapot képez-e a 2011/172 határozat elfogadására. E korlátozó intézkedések ugyanis olyan önálló intézkedések, amelyeket a Tanács még az érintett harmadik ország kérelmének hiányában is jogosult meghozni.
- 40 Végezetül a pénzeszközök visszatelepítésére való hivatkozás nem releváns a jelen ügyben, mivel ez a kérdés nem tartozik a 2011/172 határozat és a 270/2011 rendelet hatálya alá.

A Bíróság álláspontja

- 41 Első jogalapjukban a fellebbezők azt állítják, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot annak megállapításakor, hogy a 2011/172 határozatot érvényesen fogadták el az EUSZ 29. cikk alapján.

- 42 Valamely jogi aktus jogalapjának felülvizsgálata lehetővé teszi a jogi aktus szerzője hatáskörének (lásd ebben az értelemben: Németország kontra Parlament és Tanács ítélet, C-376/98, EU:C:2000:544, 83. pont) és annak vizsgálatát, hogy az e jogi aktus elfogadására irányuló eljárás szabálytalan volt-e (ABNA és társai ítélet, C-453/03, C-11/04, C-12/04 és C-194/04, EU:C:2005:741, 53. pont). Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint valamely uniós jogi aktus jogalapja megválasztásának olyan objektív elemeken kell alapulnia, amelyek alkalmasak a bírósági felülvizsgálatra, amely elemek között szerepel a jogi aktus célja és tartalma (lásd különösen: Parlament kontra Tanács ítélet, C-130/10, EU:C:2012:472, 42. pont).
- 43 A megtámadott ítélet 44–46. pontjában a Törvényszék megvizsgálta a 2011/172 határozat célját és tartalmát, és arra a következtetésre jutott, hogy azt jogszerűen lehetett elfogadni az EUSZ 29. cikk alapján. Közelebbről, a megtámadott ítélet 44. pontjában a Törvényszék megállapította, hogy a 2011/172 határozat az új egyiptomi hatóságokat támogató azon politika keretébe illeszkedik, amelynek célja ezen állam mind politikai, mind pedig gazdasági stabilitásának előmozdítása, és különösen segítségnyújtása ezen ország hatóságai számára az állami pénzeszközök hűtlen kezelése elleni küzdelemben, valamint hogy ez a határozat így módon teljes mértékben a KKBP-t hajtja végre, és megfelel az EUSZ 21. cikk (2) bekezdésének b) és d) pontjában foglalt célkitűzéseknek.
- 44 E tekintetben a fellebbezők nem alakítanak ki semmiféle olyan érvet, amely annak bizonyítására irányulna, hogy a Törvényszék az előző pontban kifejtett indokolással összefüggésben tévesen alkalmazta a jogot, hanem annak általánosságban történő kijelentésére szorítkoznak, hogy a Tanács által előterjesztett levelekben az egyiptomi hatóságok nem nyilvánították ki, hogy a fellebbezők állítólagos cselekményei – az EUSZ 21. cikk (2) bekezdésének b) és d) pontja értelmében – sértenék Egyiptomban a demokráciát, illetve a gazdaság vagy a társadalom fenntartható fejlődését. Következésképpen a fellebbezők érvelésének nem lehet helyt adni.
- 45 Ezen túlmenően a fellebbezők az EUSZ 21. cikkre tekintettel kifogásolják a 2011/172 határozat megalapozottságát.
- 46 A KKBP-nek az EUSZ 3. cikk (5) bekezdésében és az EUSZ 21. cikkben, valamint a KKBP-re vonatkozó különös rendelkezésekben, jelesül az EUSZ 23. cikkben és az EUSZ 24. cikkben kifejtett céljai és célkitűzései tág körére tekintettel azonban ez az érv nem kérdőjelezheti meg a Törvényszéknek a 2011/172 határozat jogalapjával kapcsolatos értékelését.
- 47 A bizonyítékok elferdítésével kapcsolatos kifogást illetően meg kell állapítani, hogy a fellebbezők nem határozzák meg, hogy ez a kifogás a megtámadott ítéletnek az első jogalap keretében kifogásolt mely pontjaira vonatkozik.
- 48 Ebből következik, hogy az első jogalapot el kell utasítani.

A második jogalapról

- 49 Második jogalapjukban a fellebbezők azt állítják, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot annak megállapításakor, hogy a 2011/172 határozat 1. cikkének (1) bekezdésében és a 270/2011 rendelet 2. cikkének (1) bekezdésében meghatározott feltételek, valamint az e szabályozások mellékletében szereplő indokok teljesültek esetükben ahhoz, hogy velük szemben korlátozó intézkedéseket lehessen tenni pénzeszközeik és gazdasági forrásaik tekintetében, valamint hogy nevük szerepeljen e jogi aktusok mindegyikének mellékletében található jegyzékben.

A megtámadott ítélet

- 50 A 2011/172 határozat 1. cikke (1) bekezdésének angol nyelvi változatának a más nyelvi változatokhoz képest eltérő megfogalmazására tekintettel, a Törvényszék a megtámadott ítélet 62–84. pontjában értelmezte ezt a rendelkezést. Angol nyelvi változatában ugyanis ez a cikk azt írja elő, hogy be kell fagyasztani a pénzeszközök hűtlen kezeléséért felelősként „azonosított” személyek („persons having been identified as responsible”) pénzeszközeit, míg a francia nyelvi változat a pénzeszközök hűtlen kezeléséért felelősnek minősülő („reconnues”) személyekre utal.
- 51 Figyelemmel az említett rendelkezés kontextusára és céljára, a Törvényszék a megtámadott ítélet 67. pontjában megállapította, hogy azt tágan kell értelmezni. Ezen ítélet 70–81. pontjában a Törvényszék megállapította, hogy ez az értelmezés nem ellentétes azzal az elvvel, amely szerint a közigazgatási szankciókat bevezető rendelkezéseket szigorúan kell értelmezni. Az említett ítélet 82–84. pontjában ugyanezt állapította meg az ártatlanság vélelmének elvét illetően.
- 52 Azon indokok vizsgálata során, amelyek miatt a fellebbezőket felvették a 2011/172 határozat mellékletében szereplő jegyzékbe, a Törvényszék összevetette ezen indokoknak az e határozat különféle nyelvi változataiban szereplő megfogalmazását. A megtámadott ítélet 93. pontjában rámutatott, hogy az elfogadott nyelvi változattól függetlenül, a jegyzékbe való felvétel indoka megfelel az említett határozat 1. cikkének, és ezen ítélet 94. pontjában megállapította, hogy e melléklet angol nyelvi változata jobban megfelel az e cikkel elérni kívánt célkitűzésnek.
- 53 Ezért a 2011/172 határozat 1. cikke (1) bekezdése angol nyelvi változatának szövege alapján a Törvényszék a megtámadott ítélet 95. pontjában megállapította, hogy „a Tanács azon okból kívánta befagyasztani a felperesek pénzeszközeit, hogy az állami pénzeszközök hűtlen kezelésére vonatkozó nyomozásokkal bármilyen kapcsolatban álló bírósági eljárás folyt ellenük Egyiptomban”. Ezen ítélet 99. pontjában megállapította, hogy „a Tanács – azáltal, hogy felvette a felperesek nevét a 2011/172 határozat mellékletében szereplő jegyzékre – nem hagyta figyelmen kívül azokat a feltételeket, amelyeket ő maga állapított meg ugyanezen határozat 1. cikkének (1) bekezdésében”.

A felek érvei

- 54 A fellebbezők mindenekelőtt a 2011/172 határozat 1. cikke (1) bekezdésének és a 270/2011 rendelet 2. cikke (1) bekezdésének Törvényszék általi értelmezését kifogásolják. Azzal érvelnek, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor e rendelkezések angol nyelvi változatát fogadta el. Állításuk szerint nem pontos az, hogy az angol nyelvi változat jobban megfelel a 2011/172 határozattal elérni kívánt célkitűzésnek, a Törvényszéknek pedig össze kellett volna egyeztetnie a különféle nyelvi változatokat. A Törvényszék ezeket a rendelkezéseket a szabályozás általános rendszerére és céljára tekintettel volt köteles értelmezni. A fellebbezők a valamennyiüknek a 2011/172 határozat mellékletébe és a 270/2011 rendelet mellékletébe történő felvételére felhozott indoknak a megtámadott ítélet 85–95. pontjában Törvényszék általi értelmezését is kifogásolják.
- 55 Tekintettel e téves értelmezésekre, a Törvényszék nem végezte el a bizonyítékoknak az uniós jog által megkövetelt teljes körű és szigorú felülvizsgálatát. Kizárólag a jogsegély iránti kérelemben szereplő állításokra hagyatkozott, anélkül hogy vizsgálta volna azok pontosságát. Többek között nem vette figyelembe az első fellebbező azon érvét, amely szerint a vele szemben felhozott panasz valójában politikai célt szolgált, és teljesen alaptalan volt. A Törvényszék a fellebbező azon állításait sem vizsgálta, amelyek szerint Egyiptomban vele szemben a tisztességes eljárás és a jogállamiság alapvető garanciáit sértő bánásmódot alkalmaztak.

- 56 A Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor a megtámadott ítélet 99. pontjában megállapította, hogy a Tanács – azáltal, hogy felvette a fellebbezők nevét a 2011/172 határozat mellékletében szereplő jegyzékbe – nem hagyta figyelmen kívül azokat a feltételeket, amelyeket ő maga állapított meg az e határozat 1. cikkének (1) bekezdésében.
- 57 Ez a hiba még nyilvánvalóbb a második, a harmadik és a negyedik fellebbező esetében. A Törvényszék ugyanis a megtámadott ítélet 131. pontjában megállapította, hogy a Tanács által előterjesztett iratok egyike sem sugallja, hogy e fellebbezők ellen büntetőeljárást folytattak Egyiptomban állami pénzeszközök hűtlen kezelése miatt. E fellebbezőknek az első fellebbezőhöz való kapcsolódására hivatkozva, a Törvényszék nem vette figyelembe a Bíróság Tay Za kontra Tanács ítéletét (C-376/10 P, EU:C:2012:138, 66. pont), sem a Törvényszék Nabipour és társai kontra Tanács ítéletét (T-58/12, EU:T:2013:640, 107. és 108. pont), amelyek értelmében kizárólag a természetes személynek a releváns szabályozásban említett cselekményekben való saját részvétele igazolja korlátozó intézkedések vele szembeni elfogadását.
- 58 A Tanács úgy véli, hogy a 2011/172 határozat értelmezése során a Törvényszék nem alkalmazta tévesen a jogot. Mindenesetre a jogi aktus kibocsátója szándékának kérdését az e határozat helyesbítésének közzététele óta véglegesen lezárták.
- 59 Az első fellebbező elleni büntetőeljárás fennállását alátámasztó bizonyítékokat illetően a Tanács az egyiptomi főügyész NV93/11ms. sz. szóbeli jegyzékére és arra hivatkozik, hogy a Törvényszékhez benyújtott keresetlevelében ez a fellebbező elismerte, hogy ellene ilyen eljárás folyt. Az eljárások nem az ENSZ korrupció elleni egyezményének megsértésén alapultak, az egyiptomi hatóságok által a fellebbezővel szemben felrőtt tényezők ugyanakkor megfeleltek az ezen egyezményben – különösen az ezen utóbbi 17. és 18. cikkében – ismertett jogsértéseknek. Következésképpen a 2011/172 határozat mellékletében szereplő jegyzékbe történő felvétel indokai megfelelnek az egyiptomi hatóságok által folytatott azon bírósági eljárásoknak, amelyekre maga az első fellebbező utalt.
- 60 A Tanács rámutat, hogy a fellebbezők nem fejtik ki, hogy a Tanácsnak vagy a Törvényszéknek mennyiben kellett volna figyelembe vennie azt az érvet, amely szerint az első fellebbezővel szemben előterjesztett panasz valójában politikai célt szolgált. Egyebekben emlékeztet arra, hogy a vele szemben hozott korlátozó intézkedések nem képeznek büntetőjogi szankciót, úgyhogy a tisztességes eljárás és a jogállamiság megsértésére alapított érv nem releváns.
- 61 A második, a harmadik és a negyedik fellebbezőt illetően a Tanács hangsúlyozza, hogy a 2011/172 határozat mellékletében szereplő jegyzékbe való felvételüket nem azzal indokolták, hogy kapcsolatban álltak az első fellebbezővel. E tekintetben emlékeztet arra, hogy a Törvényszék – különösen a megtámadott ítélet 97. pontjában – megállapította, hogy a fellebbezőket azon egyetlen okból vették fel ebbe a jegyzékbe, hogy az állami pénzeszközök hűtlen kezelésére vonatkozó nyomozásokkal kapcsolatos bírósági eljárás folyt ellenük Egyiptomban.
- 62 A Bizottság rámutat, hogy a fellebbezők nem kifogásolják a megtámadott ítélet 57–84. pontját, amelyekben a Törvényszék a 2011/172 határozat 1. cikkének (1) bekezdését értelmezi. Állítása szerint a Törvényszék jogszerűen részesítette előnyben e rendelkezés tág értelmezését. A pénzeszközök befagyasztásának célját – azaz e pénzeszközök egyiptomi kormány általi későbbi visszaszerzésének lehetővé tételét – ugyanis nem lehetett volna elérni, ha büntetőeljárások megindítására kellett volna várni. A 2011/172 határozat szövegével egyébként nem ellentétes ez az értelmezés. A 2011/172 határozat 1. cikkének (1) bekezdése és a 270/2011 rendelet 2. cikkének (1) bekezdése ugyanis az állami pénzeszközök hűtlen kezeléséért felelősnek minősülő személyekre és a hozzájuk „kapcsolódó” személyekre vonatkozik. E cikkek (2) bekezdése olyan intézkedést ír elő, amelynek célja annak megakadályozása, hogy az érintett személyek megkerüljék a velük szemben kiszabott korlátozó intézkedéseket. A Bizottság így módon arra a következtetésre jut, hogy a 2011/172 határozat és a

270/2011 rendelet mellékletében szereplő jegyzékekbe való felvétel indoka – azaz, hogy „ellenük bírósági eljárást folytatnak” – nem értelmezhető akként, hogy az azt jelenti, hogy az érintett személyekkel szemben „büntetőeljárásoknak [kell] folyniuk”.

- 63 A bizonyítékokat illetően a Bizottság hangsúlyozza, hogy a Tanács anélkül támaszkodhatott az egyiptomi hatóságoktól származó levelekre, hogy megvizsgálta volna az e levelekben szereplő állítások megalapozottságát, valamint anélkül, hogy döntését ezen eljárások kimenetelére alapította volna. Az első fellebbező tekintetében az egyiptomi főügyész jogsegély iránti kérelme ugyan „spekulatív bűncselekményekre és a közjavak szándékos megsértésére” vonatkozó részletes tényeket említett, ugyanez nem igaz a második, a harmadik és a negyedik fellebbező tekintetében. Az ő pénzeszközeik egyiptomi hatóságok általi zárolásának és uniós jogi aktusok általi befagyasztásának indoka abban rejlik, hogy előfordulhat az, hogy ezek a személyek – az első fellebbezővel fennálló kapcsolatuk miatt – hűtlenül kezelnek állami pénzeszközöket, vagy hogy ezeket a személyeket ilyen célra használják. Az e levelekben szereplő információk szerint ráadásul e fellebbezők pénzeszközeinek zárolását a főügyész által kibocsátott és a büntetőbíróság által helyben hagyott végzések rendelték el. A Tanács tehát közölte azokat a releváns információkat, amelyek a szóban forgó jegyzékek összeállításának alapjául szolgáltak.
- 64 Az e jegyzékekbe való felvétel indokainak a fellebbezők által követelt teljes körű vizsgálatát illetően a Bizottság hangsúlyozza, hogy a Tanácsnak nem feladata sem az, hogy vizsgálja az egyiptomi hatóságok érveinek „szilárd mivoltát”, sem az, hogy a nemzeti ügy érdemére vonatkozóan határozatot hozzon. Az egyiptomi hatóságok levelei olyan megfelelő információkat képeznek, amelyek alapján a Tanács elfogadhatta a korlátozó intézkedéseket.
- 65 A Tanácshoz hasonlóan a Bizottság is azzal érvel, hogy az ENSZ korrupció elleni egyezményére való hivatkozás képezi a jogsegély iránti kérelem jogalapját, és az nem értelmezhető az első fellebbező ellen folytatott bírósági eljárások különös indokainak megállapításaként.
- 66 A Bizottság – összegzőképpen – azt állítja, hogy nem tükrözi a megtámadott ítéletet az a bíróság, amely szerint a Törvényszék érvelése következtelen volt. Rámutat, hogy a fellebbezők nem kifogásolják a megtámadott ítélet 67. pontját, és nem veszik figyelembe a Törvényszéknek a 2011/172 határozat mellékletében szereplő jegyzékbe való felvétel tekintetében releváns kritériumok meghatározására (ezen ítélet 57–84. pontja), az e jegyzékbe való felvétel indokának meghatározására (az említett ítélet 85–95. pontja), valamint a tények jogi minősítését érintő tévedésre (118–157. pont) vonatkozó részletes elemzését.
- 67 A Bizottság végül azzal érvel, hogy a Tay Za kontra Tanács ítélet (EU:C:2012:138) a jelen ügyben nem releváns. Az említett ügy vállalkozások burmai vezetőikkel kapcsolatban álló vezetőjének fiára vonatkozott, az e harmadik ország rezsimével szemben hozott intézkedések pedig olyan tisztviselőkre irányultak, „akik a burmai (mianmari) demokratikus átmenetet akadályozó politikákat meghatározzák vagy végrehajtják, vagy azokból hasznot húznak”. A jelen ügyben a cél az állami pénzeszközök megőrzése az Egyiptomi Arab Köztársaságban történő jövőbeli helyreállításuk céljából. Ily módon az a pusztán tény, hogy valaki az állami vezetőkkel fennálló kapcsolatokkal rendelkező személy házastársa, nem jelenti azt, hogy az ezen állam politikai rezsimével kapcsolatban állónak minősül. Ez a helyzet viszont releváns akkor, amikor a korlátozó intézkedések célja állami pénzeszközök megőrzése, mivel előfordulhat, hogy bizonyos javakkal a férj és házastársai közösen rendelkeznek. Maga az a tény, hogy ezeket a végzéseket Egyiptomban fogadták el – jöllehet azok nem voltak szigorúan szükségesek a második, a harmadik és a negyedik fellebbezőnek a 2011/172 határozat és a 270/2011 rendelet mellékletében szereplő jegyzékekbe való felvételéhez –, komoly jelzésként szolgál az ilyen kapcsolatra, mivel az egyiptomi bíróságok jobban ismerik az első fellebbezőre és házastársaira alkalmazandó házassági rendet.

A Bíróság álláspontja

- 68 Második jogalapjukban a fellebbezők elsősorban a 2011/172 határozat és a 270/2011 rendelet mellékletében szereplő jegyzékekbe való felvétel kritériumainak a Törvényszék általi értelmezését, másodsorban pedig az e jegyzékekbe az e kritériumokra tekintettel való felvételüket, továbbá az e tekintetben elfogadott indokolást kifogásolják.
- 69 Ellentétben azzal, amivel a fellebbezők elsősorban érvelnek, a Törvényszék a 2011/172 határozat 1. cikkének (1) bekezdését és a 270/2011 rendelet 2. cikkének (1) bekezdését e rendelkezések 2011/172 határozat és a 270/2011 rendelet különböző nyelvi változataiban szereplő eltérő megfogalmazásának, valamint kontextusuknak és céljuknak a figyelembevételével értelmezte.
- 70 E tekintetben a Törvényszék nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor a megtámadott ítélet 66. pontjában akként határozta meg e jogi aktusok célkitűzését, hogy az segítség nyújtása az egyiptomi hatóságoknak az állami pénzeszközök hűtlen kezelése elleni küzdelmükben. Ez a célkitűzés ugyanis egyértelműen kitér a 2011/172 határozat (2) preambulumbekkezdéséből.
- 71 E célkitűzés tekintetében a Törvényszék akkor sem alkalmazta tévesen a jogot, amikor ugyanezen 66. pontban megállapította, hogy veszélybe kerülne a 2011/172 határozat hatékony érvényesülése, ha a korlátozó intézkedések elfogadása a pénzeszközök hűtlen kezelésével gyanúsított személyekkel szembeni elmarasztaló büntetőjogi ítéletek kihirdetésétől függene, mivel ezalatt rendelkeztek volna az ahhoz szükséges idővel, hogy pénzeszközeiket olyan államokba utalják át, amelyek nem folytatnak semmilyen együttműködést az egyiptomi hatóságokkal.
- 72 A Törvényszék tehát helyesen állapította meg a megtámadott ítélet 67. pontjában, hogy a 2011/172 határozat 1. cikkének (1) bekezdését akként kell értelmezni, hogy az nemcsak a büntetőeljárás alá vont személyekre vonatkozik, hanem az „egyiptomi állami pénzeszközök hűtlen kezeléséért” a büntetőeljárásokkal kapcsolatos bírósági eljárások alá vont személyekre is, mivel ezen utóbbiakat büntetőeljárások alá vont egyénekhez kapcsolódó személyeknek lehetett minősíteni.
- 73 Tekintettel ezen értelmezés megalapozottságára, a Törvényszék a megtámadott ítélet 93. pontjában helyesen mutatott rá, hogy a fellebbezők neve jegyzékbe való felvételének indoka megfelel a 2011/172 határozat 1. cikke (1) bekezdésének, függetlenül ezen indok nyelvi változatától, az említett 94. pontjában pedig arra, hogy az angol nyelvi változat jobban megfelel az e rendelkezés által elérni kívánt célkitűzésnek. Nem alkalmazta tehát tévesen a jogot a Törvényszék akkor, amikor a megtámadott ítélet 95. pontjában megállapította, hogy a Tanács azon okból kívánta befagyasztani a fellebbezők pénzeszközeit, hogy az állami pénzeszközök hűtlen kezelésére vonatkozó nyomozásokkal bármilyen kapcsolatban álló bírósági eljárás folyt ellenük Egyiptomban.
- 74 A fellebbezők, másodsorban, a 2011/172 határozat és a 270/2011 rendelet mellékletében szereplő jegyzékekbe való felvételüket azon az alapon kifogásolják, hogy az sérti a 2011/172 határozatot. Jóllehet – amint azt a Bíróság a jelen ítélet 72. pontjában kifejtette – e határozat fellebbezők általi értelmezését nem lehet elfogadni, meg kell vizsgálni az általuk e tekintetben előterjesztett érveket.
- 75 Az egyiptomi hatóságok által benyújtott, jogsegély iránti kérelmet illetően meg kell állapítani, hogy azt a megtámadott ítélet 128–134., valamint 137. pontja vizsgálja. Ezen ítélet 128. pontjában a Törvényszék megállapította, hogy ez a kérelem a korrupciónak, valamint az állami pénzeszközök eltulajdonításának a bűncselekményére vonatkozóan a négy fellebbezővel szemben az egyiptomi ügyészség által folytatott vizsgálatra hivatkozik. Az említett ítélet 133. pontjában a Törvényszék rámutatott, hogy a fellebbezők nem terjesztettek elő olyan bizonyítékot, amely alapján kétségbe lehetne vonni az e jogsegély iránti kérelemre vonatkozó ténybeli adatok pontosságát. Azt is jelezte, hogy a fellebbezők nem vitatták az egyiptomi főügyésznek a pénzeszközök zárolására irányuló és a büntetőbíróság által helyben hagyott végzésének meglétét. Még konkrétabban az első fellebbezőt illetően a Törvényszék a megtámadott ítélet 130. és 137. pontjában a jogsegély iránti kérelemhez csatolt egyik dokumentumot vizsgálta, és

megállapította, hogy az első fellebbezőt „a 2011. évi 38. sz. ügyben” azzal „vádolták”, hogy „eltulajdonította” egy „olyan közzállalkozás pénzeszközeit, amelynek részvényeit az állam birtokol[t]a”, valamint hogy „állami vagyon jogellenes használatára és megrongálására, valamint [e vagyon] eltulajdonítására és [...] eltulajdonításának elősegítésére irányuló bűncselekményeket követett el”.

- 76 E feltételek mellett, mivel a fellebbezők nem vitatják sem a jogsegély iránti kérelem és az ahhoz csatolt dokumentumok, sem pedig a pénzeszközök zárolására vonatkozó végzés meglétét, az általuk hivatkozottakkal ellentétében nem lehet felróni a Törvényszéknek, hogy nem teljes körűen és szigorúan végezte volna el e bizonyítékok felülvizsgálatát.
- 77 E tekintetben hangsúlyozni kell, hogy a Tanács, illetve a Törvényszék feladata nem az volt, hogy vizsgálják a fellebbezőkkel szemben folytatott nyomozások megalapozottságát, hanem kizárólag az, hogy a jogsegély iránti kérelemre tekintettel vizsgálják a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó határozat megalapozottságát. A Törvényszéknek a négy fellebbezőre vonatkozó bírósági eljárásokkal kapcsolatos ténybeli megállapításai tekintetében emlékeztetni kell a Bíróság azon állandó ítélkezési gyakorlatára, amely szerint kizárólag a Törvényszék rendelkezik hatáskörrel egyrésről a tények megállapítására – kivéve azt az esetet, amikor a hozzá benyújtott iratokból megállapításainak tárgyi pontatlansága következne –, másrésről pedig e tények értékelésére. A tények értékelése tehát – amennyiben az elé terjesztett bizonyítékokat a Törvényszék nem ferdítette el – nem minősül jogkérdésnek, amit, mint ilyet, a Bíróságnak kellene felülvizsgálnia (lásd különösen: Versalis kontra Bizottság ítélet, C-511/11 P, EU:C:2013:386, 66. pont; Telefónica és Telefónica de España kontra Bizottság, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, 84. pont).
- 78 Az első fellebbezőt illetően a fellebbezők valójában a bizonyítékok újbóli értékelését kívánják elérni – anélkül hogy azoknak a Törvényszék általi bármiféle elferdítésére hivatkoznának –, amikor azzal érvelnek, hogy az egyiptomi hatóságoknak a megtámadott ítéletnek többek között a 128., 130. és 137. pontjában ismertetett jogsegély iránti kérelme nem szolgál bizonyítékkal arra nézve, hogy az első fellebbezővel szemben Egyiptomban eljárás van folyamatban, valamint különösen azzal, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot annak megállapításakor, hogy egykori egyiptomi képviselőként elkövetett, az állami pénzeszközök hűtlen kezelése miatt vele szemben nyomozás van folyamatban. Ezt az érvet tehát elfogadhatatlannak kell nyilvánítani.
- 79 Szintén el kell utasítani a fellebbezők azon érvét, amely szerint semmi nem bizonyítja, hogy a végzési „az állami pénzeszközök hűtlen kezelése miatt az ENSZ korrupció elleni egyezménye alapján” fogadták el, mivel magából a jogsegély iránti kérelemből kitűnik, hogy az első fellebbezővel szemben Egyiptomban eljárás van folyamatban, valamint hogy a jogsegély iránti kérelem jogalapjaként az egyiptomi hatóságok ezt az egyezményt jelölték meg, többek között annak 17–19., 23. és 31. cikkére hivatkozva.
- 80 A második, a harmadik és a negyedik fellebbezőt illetően, a Törvényszék a megtámadott ítélet 131. pontjában ugyan elismerte, hogy egyik dokumentum sem sugallja, hogy ellenük büntetőeljárást folytattak Egyiptomban állami pénzeszközök hűtlen kezelése miatt, az említett ítélet 132. pontjában megállapította, hogy pénzeszközöket az egyiptomi főügyésznek a büntetőbíróság által helyben hagyott és az állami pénzeszközök hűtlen kezelésével kapcsolatban folytatott nyomozásokkal összefüggő végzése alapján zárolták.
- 81 A fellebbezők azon érvét illetően, hogy pénzeszközök Egyiptomban történő zárolása nem bizonyítja, hogy a második, a harmadik és a negyedik fellebbezővel szemben bírósági eljárás van folyamatban, elegendő emlékeztetni arra, hogy az említett zárolást az egyiptomi főügyész rendelte el és büntetőbíróság hagyta helyben, amelyeket igazságszolgáltatási szerveknek kell tekinteni. Tekintettel arra, hogy az említett zárolást igazságügyi hatóságok rendelték el, valamint arra, hogy valamely intézkedés megelőző jellege nem foszthatja meg az intézkedést igazságszolgáltatási jellegétől, nem megalapozott a fellebbezők azon érve, amely szerint az említett zárolás pusztán megelőző jellegű.

- 82 A Törvényszék ennél fogva nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor a megtámadott ítélet 134. pontjában megállapította, hogy a Tanács nem tévedett a tényeket illetően, és nem minősítette tévesen jogilag a tényeket azzal, hogy a 2011/172 határozat mellékletében Egyiptomban az állami pénzeszközök hűtlen kezelésére vonatkozó nyomozásokkal kapcsolatban álló bírósági eljárás alá vont személyeknek minősítette a második, a harmadik és a negyedik fellebbezőt.
- 83 A fellebbezők az első fellebbezővel szemben megfogalmazott panasz politikai céljára, valamint az Egyiptomban – a jogállamiság szabályainak megsértésével – velük szemben tanúsított bánásmódra is hivatkoznak. Nem pontosítják azonban, hogy a Törvényszék előtt kifejtett mely jogalapjukra nem válaszolt a Törvényszék, és azt sem bizonyítják, hogy a Törvényszék mivel kapcsolatban alkalmazta tévesen a jogot.
- 84 A fellebbezők végezetül azzal érvelnek, hogy a 2011/172 határozat és a 270/2011 rendelet mellékletében szereplő jegyzékekbe való felvételük felülvizsgálata során a Törvényszéknek figyelembe kellett volna vennie a természetes személynek a releváns szabályozásban említett cselekményekben való személyes részvételét. Rá kell azonban mutatni, hogy a 2011/172 határozat 1. cikkének (1) bekezdésében előírt azon kritériumot, amelynek értelmében be kell fagyasztani az Egyiptom állami pénzeszközeinek hűtlen kezeléséért felelősként azonosított személyekhez, illetve szervezetekhez tartozó valamennyi pénzeszközt és gazdasági forrást, akként kell értelmezni, hogy az lehetővé teszi, hogy az állami pénzeszközök hűtlen kezelése miatt indított eljárásokkal kapcsolatos bírósági eljárások fennállását a korlátozó intézkedések alapjának tekintsék, anélkül hogy szükség volna az érintett személy személyes részvételét jellemezni. Következésképpen nem releváns a fellebbezők által hivatkozott és a jelen ítélet 57. pontjában említett ítélkezési gyakorlat.
- 85 A fentiek összességére tekintettel a második jogalapot el kell utasítani.

A harmadik jogalapról

A felek érvei

- 86 Harmadik jogalapjukban a fellebbezők azt állítják, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot annak megállapítása során, hogy a 2011/172 határozatban és a 270/2011 rendeletben a Tanács teljesítette indokolási kötelezettségét.
- 87 Azzal érvelnek, hogy a Tanács az e jogi aktusok mellékletében szereplő jegyzékekbe történő felvételüket egyetlen, és mindegyikük tekintetében azonos indokkal igazolta, jelesül hogy mindegyikük „ellen az állami pénzeszközök hűtlen kezeléséért az egyiptomi hatóságok bírósági eljárást folytatnak az ENSZ korrupció elleni egyezménye alapján”. Ez az indok homályos, és nem engedi meg azon „különös és konkrét” okok meghatározását, amelyek miatt a korlátozó intézkedéseket a fellebbezőkkel szemben kiszabták. A Tanács által elfogadott indokolás pontatlanságát súlyosbítják a 2011/172 határozat és a 270/2011 rendelet nyelvi változatainak jelentős eltérései, és az indokolás pontatlansága megfosztja a fellebbezőket attól a lehetőségtől, hogy megfelelőbben védjék jogaikat.
- 88 A Tanács rámutat, hogy a fellebbezők nem fejtik ki, hogy a Törvényszék mennyiben alkalmazta tévesen a jogot, amikor helyben hagyta a felvétel indokai szövegének érvényességét. A fellebbezők mindenesetre megkapták a védekezésükhöz szükséges valamennyi releváns dokumentumot.
- 89 A Tanács egyebekben hangsúlyozza, hogy ez az első alkalom, hogy a fellebbezők a 2011/172 határozat és a 270/2011 rendelet nyelvi változatai közötti eltérések okozta nehézségekre hivatkoznak. Emlékeztet arra, hogy a fellebbezők az eljárás során mindenkor az angol nyelvet alkalmazták, úgyhogy nem világos, hogy a kifogásolt intézkedések angol nyelvi változatára való hivatkozás mennyiben akadályozta meg őket abban, hogy a lehető legjobb feltételek mellett védekezzenek.

90 A Bizottság azzal érvel, hogy e jogi aktusok indokolása megfelelő volt.

A Bíróság álláspontja

- 91 A megtámadott ítélet 107–109. pontjában a Törvényszék anélkül idézte fel a jogi aktusok és – még konkrétabban – a pénzeszközök befagyasztásához hasonló korlátozó intézkedéseket kiszabó jogi aktusok indokolásával kapcsolatos ítélkezési gyakorlatot, hogy tévesen alkalmazta volna a jogot.
- 92 A Törvényszék – miután a megtámadott ítélet 113. pontjában megvizsgálta a 2011/172 határozat és a 270/2011 rendelet jogalapjával kapcsolatos megjegyzéseket – ezen ítélet 114. pontjában megállapította, hogy azok a ténybeli megfontolások, amelyek alapján a Tanács a pénzeszközök befagyasztásáról döntött, kellőképpen részletezettek ahhoz, hogy a fellebbezők azok pontosságát előbb a Tanács, majd az uniós bíróság előtt vitathassák. Az említett ítélet 115. pontjában megállapította, hogy e megfontolások egyébként nem sztereotip jellegűek, hanem a fellebbezők helyzetének leírására irányultak.
- 93 A Törvényszék nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor a megtámadott ítélet 116. pontjában megállapította, hogy a 2011/172 határozat és a 270/2011 rendelet tartalmazza a kibocsátójuk szerint azok jogalapját képező ténybeli és jogi elemeket, valamint hogy szövegezésük egyértelműen mutatja a Tanács által követett érvelést.
- 94 Ennélfogva a harmadik jogalapot el kell utasítani.

A negyedik jogalapról

A felek érvei

- 95 Negyedik jogalapjukban a fellebbezők azt állítják, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor a megtámadott ítélet 158–185. pontjában megállapította, hogy nem sértették meg a védelemhez való jogot és a hatékony bírói jogvédelemhez való jogot.
- 96 A Törvényszék tévesen vélte úgy, hogy a 2011/172 határozat és a 270/2011 rendelet indokolása megfelelő. Nem vette figyelembe továbbá azt sem, hogy a fellebbezők csak e határozat és e rendelet elfogadása után több mint négy hónappal, azaz a kereset Törvényszékhez történő benyújtásának időpontját követően kapták meg a jogsegély iránti kérelem másolatát. A 2011. július 29-i levélben szereplő információk hiányosak. A Törvényszék nem vizsgálta, hogy bebizonyosodtak-e a Tanács által elfogadott azon tények, amelyek a fellebbezőknek az e jogi aktusok mellékletében szereplő jegyzékekbe történő felvétele indokainak alapjául szolgáltak. A második, a harmadik és a negyedik fellebbező e jegyzékekbe történő felvétele jogszerűségének Törvényszék általi megállapítása a Tanács által szolgáltatottól eltérő indokon alapul.
- 97 A Tanács azzal érvel, hogy a fellebbezők nem határozzák meg, hogy védelemhez való joguk és hatékony bírói jogvédelemhez való joguk teljes körű gyakorlásában mennyiben voltak akadályoztatva, mivel a jogszabályban előírt határidőn belül megsemmisítés iránti keresetet tudtak benyújtani, továbbá mivel ebben a keresetben pontosan ugyanazokat az elemeket kifogásolták, amelyeket a 2011/172 határozat és a 270/2011 rendelet elfogadását követően előterjesztett, tájékoztatás iránti kérelmekre válaszul velük közöltek.
- 98 A Tanács és a Bizottság emlékeztet arra, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 164. és 165. pontjában megállapította, hogy a Tanács közölte a fellebbezőkkel a védekezésükhöz szükséges dokumentumokat. Márpedig a fellebbezők nem kifogásolják a megtámadott ítéletnek ezeket a pontjait.

- 99 A többi érvet illetően a Tanács arra hivatkozik, hogy azokra a többi jogalappal összefüggésben már válaszolt.

A Bíróság álláspontja

- 100 A megtámadott ítéletnek a negyedik jogalapban említett 158–185. pontjában a Törvényszék a fellebbezők által felhozott három eltérő évrre válaszolt.
- 101 Mindenekelőtt a megtámadott ítélet 159–166. pontjában a Törvényszék megállapította, hogy nélkülözi a ténybeli alapot a fellebbezők azon érve, amely szerint nem közölték velük azon bizonyítékokat, amelyek alapján a pénzeszközöket befagyasztották. A megtámadott ítélet 164. és 165. pontjának – amely pontokban a Törvényszék megállapítja, hogy a Tanács közölte a fellebbezőkkel a védekezésükhöz szükséges dokumentumokat – szövege a következő:

„164Az ügy irataiból ugyanis egyfelől kitűnik, hogy [...] 2011. június 7-i levelében a Tanács válaszolt a 2011. április 1-jei kérelemre, kifejtve, hogy a felperesek számára elküldte »az egyiptomi külügyminiszter 2011. február 13-án kelt [iratát], amely tartalmazta az egyiptomi főügyésznek néhány korábbi miniszter és tisztviselő pénzeszközeinek az Egyesült Nemzetek Szervezetének korrupció elleni egyezménye alapján történő befagyasztására irányuló kérelmét, és amely tartalmazta [az elsőrendű felperes nevét] az érintett személyek jegyzékén«. Ezt a 2011. február 13-án kelt iratot csatolták a Tanács leveléhez.

165 Másrészt a fenti 125. pontban hivatkozott 2011. július 29-i levelében a Tanács válaszolt többek között a 2011. május 13-i levélre. Felhívta a felperesi ügyvédi irodát, hogy ne csak »a Tanács előző, 2011. június 7-én kelt levelében már közölt információkra« reagáljon, hanem az »Egyiptom E[urópai] U[nió]hoz rendelt képviselőjének 2011. február 24-én kelt, az egyiptomi főügyésztől származó jogsegély iránti kérelmet tartalmazó [...] feljegyzésre« is. A fenti 126., illetve 128. pontban ismertetett e feljegyzést, illetve jogsegély iránti kérelmet csatolták a Tanács említett leveléhez.”

- 102 Mivel a fellebbezők nem hivatkoztak a tényállás vagy a bizonyítékok elferdítésére, a jelen ítélet 77. pontjában hivatkozott ítélkezési gyakorlatnak megfelelően mint elfogadhatatlant kell elutasítani a negyedik jogalaphoz a megtámadott ítélet 159–166. pontjára vonatkozó részét.
- 103 Ezután a Törvényszék a megtámadott ítélet 167–170. pontjában elutasította a fellebbezőknek a 2011/172 határozat és a 270/2011 rendelet indokolásának hiányára vonatkozó egyik érvét.
- 104 E tekintetben a Bíróság a jelen ítélet 93. pontjában már megállapította, hogy a Törvényszék nem alkalmazta tévesen a jogot annak megállapításakor, hogy ezeket a jogi aktusokat jogilag megfelelő módon indokolták. Ennélfogva a negyedik jogalaphoz a megtámadott ítélet 167–170. pontjára vonatkozó részét mint megalapozatlant kell elutasítani.
- 105 Végezetül a Törvényszék a megtámadott ítélet 171–185. pontjában elutasította a fellebbezőknek a hatékony bírói jogvédelemhez való joguk megsértésének bizonyítására irányuló több érvét. E jogalap keretében a fellebbezők azt állítják, hogy a Törvényszék nem vette figyelembe azt, hogy a 2011/172 határozat és a 270/2011 rendelet alapjául szolgáló legfőbb bizonyítékot képező, jogsegély iránti kérelem másolatát 2011. július 29-én, azaz e jogi aktusok elfogadása után több mint négy hónappal közölték velük. A fellebbezők következőképpen úgy vélik, hogy a Tanács – a Törvényszéknek a megtámadott ítélet 182. pontjában szereplő értékelésével ellentétben – nem válaszolt nekik „megfelelő időben”.

106 Elegendő megállapítani, hogy a fellebbezők a Törvényszék előtt nem hivatkoztak erre az érvre, ezért a fellebbezési szakaszban nem elfogadható, hogy a Törvényszék általi, ezzel kapcsolatos téves jogalkalmazásra hivatkozzanak.

107 Ennélfogva a negyedik jogalapot el kell utasítani.

Az ötödik jogalapról

A felek érvei

108 Ötödik jogalapjukban a fellebbezők azt állítják, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot annak megállapítása során, hogy arányos volt a fellebbezők tulajdonjogába és/vagy vállalkozási szabadságába történő beavatkozás.

109 A Törvényszék nem vizsgálta az elérni kívánt célkitűzések megvalósítása céljából a korlátozó intézkedésnél kevésbé szigorú intézkedések igénybevételének lehetőségét. A megtámadott ítélet 207. pontjában annak megállapítására szorítkozott, hogy a fellebbezők nem állították, hogy a Tanács megfontolhatta volna a 2011/172 határozatban és a 270/2011 rendeletben foglalt intézkedéseknél kevésbé korlátozó, azonban ugyanannyira alkalmas intézkedések elfogadását. A Törvényszék egyébként nem vizsgálta egyedileg az egyes fellebbezők helyzetét. Ilyen hibák hiányában a Törvényszék szükségszerűen arra a következtetésre jutott volna, hogy a szóban forgó korlátozó intézkedések a fellebbezők tulajdonjogába és/vagy vállalkozási szabadságába történő aránytalan beavatkozást képeztek.

110 A Tanács emlékeztet arra, hogy a megtámadott ítélet 187–217. pontjában a Törvényszék hosszasan vizsgálta az intézkedések arányosságát. Az egyes fellebbezők helyzetének vizsgálatára egyébként nem volt szükség, mivel a szóban forgó korlátozó intézkedések nem valamely feltételezett vagy bizonyított kifogásolható cselekmény szankcióját képezik, ekként pedig nem szabad azokat a hatályuk alá tartozó személyek magatartásához igazítani. A Tanács e tekintetben rámutat, hogy a fellebbezők sem a Törvényszék, sem a Bíróság előtt nem hivatkoztak egyetlen olyan körülményre sem, amely az ehhez hasonló eltérő bánásmódot igazolta volna. Tévesen állítják tehát, hogy a Törvényszék hibát vétett azzal, hogy nem vette figyelembe ezt az érvet, lévén hogy azt sosem terjesztették elő.

A Bíróság álláspontja

111 Az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében a fellebbezésben pontosan meg kell jelölni a hatályon kívül helyezni kért ítélet kifogásolt részeit, valamint a kérelmet konkrétan alátámasztó jogi érveket (lásd különösen: Franciaország kontra Monsanto és Bizottság ítélet, C-248/99 P, EU:C:2002:1, 68. pont, valamint Inuit Tapiriit Kanatami és társai kontra Parlament és Tanács ítélet, C-583/11 P, EU:C:2013:625, 46. pont).

112 Márpedig a fellebbezők nem terjesztenek elő a megtámadott ítélet 205–209. pontjában szereplő téves jogalkalmazás bizonyítására irányuló egyetlen jogi érvet sem, amely pontokban a Törvényszék a szóban forgó korlátozó intézkedések arányosságát vizsgálta. A fellebbezők a Törvényszék – megtámadott ítélet 207. pontjában szereplő és a jelen ítélet 109. pontjában felidézett – azon indokolásának kifogásolására szorítkoznak, amellyel megállapítja, hogy nem terjesztettek elő az annak igazolására szolgáló bizonyítékokat, hogy el lehetett volna fogadni kevésbé szigorú intézkedéseket, és annak bizonyítására sem törekszenek, hogy a Törvényszék előtt ilyen bizonyítékokat terjesztettek volna elő.

113 Az egyes fellebbezők személyes helyzetét illetően elegendő emlékeztetni arra, hogy a 2011/172 határozat és a 270/2011 rendelet mellékletében szereplő jegyzékekbe való felvételük megalapozottságát a Törvényszék a megsemmisítés iránti kereset negyedik jogalapjára adott válaszában vizsgálta. E tekintetben a Törvényszék a 2011/172 határozat 1. cikkének (3) bekezdésére hivatkozott, amely szerint

a tagállamok hatáskörrel rendelkező hatóságai – bizonyos feltételek mellett – minden egyes esetben engedélyezhetik bizonyos befagyasztott pénzeszközök vagy gazdasági források felszabadítását vagy rendelkezésre bocsátását. A 270/2011 rendelet 4. cikke hasonló rendelkezést tartalmaz. A pénzeszközök valamennyi fellebbezőt érintő befagyasztására irányuló különös célkitűzésre, azaz arra tekintettel, hogy megakadályozzák azoknak a pénzeszközöknek a mozgását, amelyek az állami pénzeszközök egyiptomi hatóságokat megkárosító hűtlen kezelését követően kerülhettek be a fellebbezők vagyonába, tekintettel továbbá az intézkedéseknek a megtámadott ítélet 209. pontjában hangsúlyozott ideiglenes és visszafordítható jellegére, valamint a minden egyes esetben bizonyos pénzeszközök felszabadítását lehetővé tevő ezen rendelkezésekre, a Törvényszék nem volt köteles az egyes fellebbezők tekintetében vizsgálni a korlátozó intézkedés arányosságát.

- 114 Ebből következik, hogy az ötödik jogalapot mint részben elfogadhatatlant, részben megalapozatlant kell elutasítani.

A hatodik jogalapról

A felek érvei

- 115 Hatodik jogalapjukban a fellebbezők azt állítják, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot annak megállapításakor, hogy a Tanács nem vétett nyilvánvaló értékelési hibát.
- 116 A Törvényszék ugyanis a megtámadott ítélet 235. és 236. pontjában megállapította, hogy a Tanács megfelelt a 2011/172 határozat 1. cikkének (1) bekezdésében és a 270/2011 rendelet 2. cikkének (1) bekezdésében meghatározott kritériumoknak. Egyébként – amint az ezen ítélet 237. pontjából kitűnik – „azt állít[ott]ák, hogy a Tanács feladata lett volna annak vizsgálata, hogy büntetőjogilag felelősek voltak-e az egyiptomi állami pénzeszközök hűtlen kezeléséért”.
- 117 A Tanács és a Bizottság azzal érvel, hogy a többi fellebbezési jogalappal összefüggésben már válaszoltak ezekre az érvekre.

A Bíróság álláspontja

- 118 Meg kell állapítani, hogy a fellebbezők a második jogalap alátámasztására előadott érvekre utalnak vissza, ekként pedig a Törvényszéknek a 2011/172 határozat és a 270/2011 rendelet mellékletében szereplő jegyzékekbe történő felvételük megalapozottságával kapcsolatos értékelését kérdőjelezi meg. Mivel a Törvényszéknek ezt az értékelését a Bíróság a második jogalap vizsgálatának keretében helyben hagyta, a hatodik jogalapot mint megalapozatlant kell elutasítani.
- 119 Mivel a Bíróság valamennyi jogalapot elutasította, a fellebbezést is el kell utasítani.

A költségekről

- 120 A Bíróság eljárási szabályzata 184. cikkének (2) bekezdése értelmében, ha a fellebbezés megalapozatlan, a Bíróság határoz a költségekről.
- 121 Ugyanezen szabályzat 138. cikke cikkének (1) bekezdése alapján, amelyet ugyanezen szabályzat 184. cikkének (1) bekezdése értelmében a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell, a Bíróság a peresztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.
- 122 A fellebbezőket, mivel peresztesek lettek, a Tanács és a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján a Bíróság (ötödik tanács) a következőképpen határozott:

- 1) **A Bíróság a fellebbezést elutasítja.**
- 2) **A Bíróság kötelezi Ahmed Abdelaziz Ezzt, valamint Abla Mohammed Fawzi Ali Ahmedet, Khadiga Ahmed Ahmed Kamel Yassint és Shahinaz Abdel Azizabdel Wahab Al Naggart a saját költségeik viselésén kívül az Európai Unió Tanácsa és az Európai Bizottság részéről felmerült költségek viselésére.**

Aláírások